

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka Protokolant: apl. rade. Tomasz Raczyński

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Warszawie sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 października 2012 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 2 października 2012 roku, znak: (...) w ten sposób, iż przyznaje odwołującej A. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 22 marca 2011 r. do 22 marca 2012 r. oraz prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 23 marca 2012 r. do 31 marca 2013 roku,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz odwołującej A. S., kwotę 60,00zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. S. w dniu 26 października 2012 r. złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 2 października 2012 r., nr (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że w uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołuje się na Orzeczenie Komisji Lekarskiej, które zostało wydane z pominięciem istotnych w jej ocenie dokumentów, dotyczących ciężkiego stanu zdrowia ubezpieczonej. Odwołująca wskazała, że w aktach sprawy znajdują się wszystkie niezbędne do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy dokumenty dotyczące jej leczenia oraz stanu zdrowia, Ubezpieczona wniosła o ponowne zbadanie sprawy, dokładne przeanalizowanie zebranej dokumentacji oraz o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 12 listopada 2012r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że w toku postępowania wyjaśniającego, Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 1 kwietnia 2010 r., nie stwierdziła u badanej niezdolności do pracy. W związku z powyższym organ rentowy uznał, że ubezpieczona nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przewidzianego w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) i zaskarżoną decyzją z dnia 6 czerwca 2012r. organ odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 4 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. S. urodzona dnia (...) złożyła w dniu 28 października 2009 roku, wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-4 a.r. t. II).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, a następnie do Komisji Lekarskiej ZUS, która w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską po zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 28 września 2012 r. orzeczenie, w którym uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (dokumentacja akt rentowych- dokumentacja lekarska t. I)

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy w dniu 2 października 2012 r. wydał decyzję znak: (...), w której odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 183-184 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, odwołująca się A. S. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa oraz alergologa celem ustalenia czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołująca się była zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej i czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres. (k. 11 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu alergologii z dnia 12 stycznia 2013 r., że u odwołującej stwierdzono astmę oskrzelową alergiczną. Biegły stwierdził również na podstawie RTG klatki piersiowej ustabilizowane ortopedycznie prawoboczne skrzywienie kręgosłupa. Poza niewielkim zrostem na lewej kopule przepony, bez zmian w zakresie układu oddechowego. Powyższe schorzenie, nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy całkowitej ani częściowej (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu alergologii R. C. k. 32 a.s, oraz opinii uzupełniającej k. 44 a.s.).

Biorąc pod uwagę stanowisko biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 24 maja 2013r., Sąd stwierdził, że odwołująca leczy się z powodu zmian dyskopatycznych, zwyrodnieniowych- skrzywienia kręgosłupa. W 2011r. odwołująca poddała się operacji spondylodezy. Z przyczyn ortopedycznych, odwołująca nie spełnia kryteriów pozwalających na uznanie ją za osobę niezdolną do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy S. M. k. 85-94 a.s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 4 października 2013 r. nie wnosi o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza alergologa i ortopedy, nie kwestionując wydaną uprzednio w tym zakresie opinię (k. 110 a.s.).

Odwołująca zakwestionowała opinie obu biegłych sądowych i wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, stwierdzając, iż biegły sądowy ortopeda nie wyjaśnił na jakiej podstawie wskazuje, że nie stwierdza długotrwałej niezdolności do pracy całkowitej ani częściowej oraz nie wskazał w oparciu o jakie dowody z dokumentacji lekarskiej wywiódł swoje stanowisko, ponadto w jej ocenie ww. opinia jest niewystarczająca. Jednocześnie zarzuciła, iż opinia biegłego sądowego ortopedy pozostaje w sprzeczności z dokumentacją lekarską dotychczasowego leczenia u lekarza ortopedy (k. 113-114 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 października 2013 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii innego biegłego ortopedy, niż wydający opinie w przedmiotowej sprawie, tj. biegły S. M. (k. 123 a.s.).

Biorąc pod uwagę stanowisko nowo powołanego biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 12 grudnia 2013r., Sąd stwierdził, symetrię tułowia z uniesieniem prawej łopatki, niewielką asymetrię talii, oraz bliznę pooperacyjną nad kręgosłupem piersiowymi lędźwiowym. Ruchy i kończyny dolne bez widocznych zaników mięśniowych, z pełną i symetryczną ruchomością w stawach. Wnioskodawczyni może wykonywać zatrudnienie związane z wykonywaniem lekkich prac fizycznych, pozycją siedzącą, oraz prace umysłowe. Z punktu widzenia

ortopedycznego odwołująca nie jest niezdolna do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza M. G. (1) k. 158-159 a.s.).

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego neurologa.

Po ponownym badaniu odwołującej w zakresie ortopedycznym, Sąd Okręgowy na podstawie opinii nowo powołanego biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii z dnia 23 maja 2014 r., ustalił, że u odwołującej występują zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne szyjne i lędźwiowe nie powodując podrażnienia korzeni nerwowych. Przebyta operacja z powodu skrzywienia kręgosłupa piersiowo- lędźwiowego nie dawała i nie daje objawów uszkodzenia rdzenia kręgowego. Powyższe schorzenia nie czynią odwołującą niezdolną do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa W. Z. k. 185 a.s.).

Postanowieniem z dnia 24 października 2014 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego ortopedy innego niż biegli A. D., S. M., M. G. (1)

Biorąc pod uwagę stanowisko biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 27 stycznia 2015r., Sąd stwierdził, że odwołująca leczy się z powodu zmian dyskopatycznych, zwyrodnieniowych- skrzywienia kręgosłupa. W 2009r. odwołująca przyznała że pomimo skoliozy była zdolna do pracy. Po wykonaniu operacji w 2011r. A. S. stała się niezdolna do pracy na okres dwóch lat. Z przyczyn ortopedycznych, odwołująca jest osobą, która jest zdolna do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy M. G. (3) k. 248-250 a.s.).

Postanowieniem z dnia 24 marca 2014 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy M. G. (3).

Po ponownym badaniu odwołującej w zakresie ortopedycznym, Sąd Okręgowy na podstawie opinii uzupełniającej biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 1 kwietnia 2015 r., ustalił, że odwołująca po leczeniu operacyjnym kręgosłupa 22 marca 2011r. pozostawała całkowicie niezdolna do pracy przez okres roku z powodu konieczności uzyskania zrostu w obrębie korygowanego odcinka kręgosłupa. W kolejnym roku była częściowo niezdolna do pracy.

Od 2014 roku odwołująca jest zdolna do pracy. (na podstawie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lekarza ortopedy M. G. (3) k. 275 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych odwołującej, a także w oparciu o opinie biegłych sądowych, lekarza alergologa R. C., lekarza ortopedy S. M., biegłego sądowego lekarza neurologa W. Z., biegłego sądowego lekarza ortopedy M. G. (1), oraz biegłego lekarza ortopedy M. G. (3). Opinia jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Biegli są specjalistami w dziedzinie ortopedii, neurologii i alergologii posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia z dnia 2 października 2012 r., nr (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy przysługuje jej prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W tym względzie zdaniem Sądu uzasadnione jest odwołanie się do słusznej tezy wyrażonej w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

Ponadto w myśl art. 57 ust 1. Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1). jest niezdolny do pracy;
- 2). ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3). niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Reasumując, prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawczyni utraciła zdolność do pracy zarobkowej w okresie od 22 marca 2011r. do 22 marca 2012r., natomiast odwołująca częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej przez okres od 23 marca 2012r. do 31 marca 2013r. i było to spowodowane stanem po operacji skrzywienia kręgosłupa. Jednakże nie można wykluczyć poprawy stanu zdrowia Odwołującej w przyszłości. Sąd zważył również, że odwołująca nie podnosiła, iż jej niezdolność do pracy ma charakter ogólny, co w ocenie Sądu uzasadnia uznanie, iż odwołująca może podejmować próby zatrudnienia na przykład po przekwalifikowaniu, bądź po stwierdzeniu znacznej poprawy stanu jej zdrowia. Okoliczności te uzasadniają zdaniem Sądu do uznania dowołującą za osobę w pełni zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołująca nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy z przyczyn alergologicznych, neurologicznych, oraz ortopedycznych.

Niemniej jednak podkreślić należy, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonej do samodzielnej egzystencji byli jednomyślni.

Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy specjaliści chociażby z jednej dziedziny nauk medycznych stwierdzają niezdolność ubezpieczonej do pracy to można uznać, iż ubezpieczona z powodu istniejących u niej schorzeń jest niezdolna chociażby okresowo do podejmowania i wykonywania pracy zarobkowej.

Odnośnie ustalania terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści w/w artykułu świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno – rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia w/w warunków ustawowych), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Odwołująca na gruncie niniejszej sprawy, spełnia przesłanki przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynawszy od dnia 23 marca 2012 r. do dnia 31 marca 2013r. tj. od miesiąca, następującego po dacie złożenia wniosku o świadczenie, albowiem w miesiącu tym, było możliwe ustalenie istotnych schorzeń odwołującej przez badającego ubezpieczoną lekarza orzecznika ZUS (dokumentacja lekarska a.r.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 16 czerwca 2015r., przyznał odwołującej A. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 22 marca 2011 do 22 marca 2012, oraz renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 23 marca 2012r. do 31 marca 2013r.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)